

Herakleitosz óta

Herakleitosz óta örömet szemlélem
a folyókat. Csak a változás
vígaszta. Ha jól értem,
az elégedetlenség jele ez.

Pedig nem születtem ilyennek.
Közbejött valami.
A folyók partján a települések
félelmükre feledést keresnek.

Szél fúj folyton idegeimben.
Már a folyók is gyanút kavarnak.
Vigan villog olajos vizen
fehér hasa döglött halaknak.

Hátha csak a csöppek változnak és
a hullák? Hátha
két gond közé bezárva
csak álomba ringatja magát az áram?

Semmit se találtam,
amivel fölrázhatnám.
Se jégviharom se fürgetegem.
Se varázsigém se égi jelem.

Mi úz mégis a partra?
A hidakhoz, hol szédül a víz?
Egy nyáron át búvölt a Duna, a Szajna,
a Themze, a Tiberis.

Kavargó emlékükre
fürkésző árnyam ráfagyott.
Nem bennük a hiba. A partok
mért olyan mozdulatlanok?

Közök

Fák zöld fáklyáját
elfújta képzeletem,
kövek megbízható súlya
nem nyugtatott meg sohasem,
mért kell mindennek nekiütődnöm,
mért vonzanak az élek és szögletek,
mért nem tudok átlépni a göröngyön,
közöket mért nem keresek?

A bolygók s atomok közti közökben
berendezkedhet a gondolat,
a percek s emberek közti közökben
kipárnázhatná biztonságomat
fák karéja, homok és felhő,
és csapódásaim lármája helyett
hallgathatnám a mindenképp közelgő
macskapuha lépteket.